

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4XECdo/1/2019
Identifikačné číslo spisu:	5607209632
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:5607209632.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti povinnému I., bývajúcemu v C., o vymoženie 1 306,51 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 8 Er 950/2007, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 27. mája 2013 sp. zn. 20 CoE 10/2013, takto

rozhodol:

Návrh oprávnenej na prerušenie konania z a m i e t a.

Dovolenie o d m i e t a.

Povinnému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením z 13. augusta 2012 č. k. 8 Er 950/2007-17 exekúciu na vymoženie pohľadávky oprávnenej vo výške 1 306,51 eur s príslušenstvom priznanej na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou a. s. z 10. septembra 2007 sp. zn. SR 6128/07 vyhlásil za neprípustnú, exekúciu zastavil a súdnemu exekútorovi ani oprávnenej nepriznal náhradu trov exekúcie. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 57 ods. 1 písm. g/ a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a § 4 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, vecne tým, že vymáhaná pohľadávka vznikla na základe zmluvy o úvere, ktorú je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Rozhodcovská doložka, ktorá mala zakladať právomoc Stáleho rozhodcovského súdu v danej veci rozhodnúť, bola obsiahnutá vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, avšak tieto neboli zmluvnými stranami podpísané. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie dospel k záveru, že uvedená rozhodcovská zmluva (doložka) ako právny úkon nespĺňa požiadavku obligatórnej písomnej formy, čo spôsobuje jej neplatnosť a v tomto dôsledku nemohlo dôjsť k platnému založeniu právomoci rozhodcovského súdu daný spor medzi zmluvnými stranami prejednať a rozhodnúť. Ak aj napriek tomu rozhodcovský súd vydal v danej veci rozhodnutie, treba ho považovať za nulitný právny akt vydaný

nepríslušným orgánom, ktorý nemôže byť spôsobilým podkladom exekúcie a exekučným titulom. Na základe uvedeného exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. O náhrade trov exekúcie rozhodol podľa § 200 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku.

2. Krajský súd v Žiline na odvolanie oprávnenej uznesením z 27. mája 2013 sp. zn. 20 CoE 10/2013 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), zamietol návrhy oprávnenej na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p. a nepriznal povinnému a súdnemu exekútorovi náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci a rozhodol vecne správne. Odvolacie námietky oprávnenej vyhodnotil ako nedôvodné. Uviedol, že exekučný súd je oprávnený a zároveň povinný skúmať či predložený exekučný titul je vydaný v súlade so zákonom a dobrými mravmi, a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, nielen pri vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, a pokiaľ dospeje k záveru, že sú splnené podmienky na zastavenie exekúcie, v zmysle § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu môže zastaviť aj bez návrhu.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala oprávnená dovolanie, v ktorom žiadala rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií zrušiť a pre prípad úspešnosti priznať jej náhradu trov dovolacieho konania. Dovolanie odôvodnila tým, že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 237 písm. a/ O.s.p.), v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O.s.p.), nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.), účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Zároveň navrhla, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a požiadal Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach v zmysle čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, a tiež aby odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

4. Povinný ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávnenej nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov - ďalej len „C.s.p.“ (predtým § 243 O.s.p.) a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.), skúmal najskôr, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania.

8. Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ktoré v spojení s § 243c O.s.p. primerane platí aj pre dovolacie konanie (teraz ustanovenie § 162 ods. 1 písm. c/ C.s.p. v spojení s § 438 ods. 1 C.s.p.), ukladá súdu povinnosť prerušiť konanie vtedy, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy, t. j. ak dospel k záveru, že je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie v danej veci. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, ak prichádza do úvahy jeho aplikácia v pojednávanej veci.

9. K otázke povinnosti vnútroštátneho súdneho orgánu predložiť predbežnú otázku Súdnemu dvoru Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa na základe predbežnej otázky položenej Corte suprema Cassazione vyjadril Súdny dvor Európskej únie v rozsudku CILFIT, C -

283/81 publikovanom v Zbierke rozhodnutí Súdneho dvora EÚ (ECR), str. 3415. V tomto rozhodnutí uviedol, že „článok 177 tretí odsek Zmluvy EHS (teraz čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) sa má vykladať v tom zmysle, že súd proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je povinný obrátiť sa na Súdny dvor, ak sa v spore pred týmto súdom položí otázka týkajúca sa práva Spoločenstva s výnimkou prípadov, keď skonštatuje, že položená otázka nie je relevantná alebo Súdny dvor už podal výklad sporného ustanovenia Spoločenstva alebo že správne uplatnenie práva Spoločenstva je také jednoznačné, že neexistujú o tom rozumné pochybnosti, pričom existenciu tejto možnosti treba posúdiť na základe charakteristík práva Spoločenstva, osobitných ťažkostí spojených s jeho výkladom a nebezpečenstva rozdielnej judikatúry v rámci Spoločenstva“.

10. V preskúmvanej veci oprávnená navrhla predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálne otázky: (1) či sa má ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že zakazuje rozhodovať spory zo spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky rozhodcovským súdom, ak je rozhodcovská doložka individuálne dojednaná, (2) či je možné ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že mu neodporuje uzatvorenie rozhodcovskej doložky s konkrétnym obsahom špecifikovaným oprávnenou a použitým v spotrebiteľskej zmluve v predmetnej veci, a (3) či je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni vymožitelnosti reálnej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi.

11. Podľa názoru dovolacieho súdu ani jedna z vyššie uvedených prejudiciálnych otázok nevyžaduje výklad Súdnym dvorom Európskej únie. Predmetné otázky nie sú v predmetnej veci relevantné, pretože pokiaľ ide o otázku č. 1, nešlo v tejto veci o prípad individuálne dojednanej rozhodcovskej doložky a prípadná odpoveď na túto otázku ani nevyvoláva žiadne pochybnosti, a otázky č. 2 a 3 sa netýkali výkladu práva Európskej únie, ale posúdenia súladu konkrétnej rozhodcovskej doložky, resp. rozhodnutia vnútroštátneho súdu s komunitárnym právom. Dovolací súd preto návrh dovolateľky na prerušenie konania za účelom predloženia prejudiciálnych otázok v zmysle § 162 ods. 1 písm. c/ C.s.p. (predtým § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) zamietol.

12. Ďalej dovolací súd skúmal, či dovolanie oprávnenej smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Vzhľadom k tomu, že dovolanie oprávnenej bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 239 O.s.p. Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

13. V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tou istou dovolateľkou - por. konania vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 ECdo 70/2013, 2 ECdo 114/2013, 3 ECdo 91/2013, 4 ECdo 172/2013, 5 ECdo 99/2013, 5 CoE 8/2013, 6 ECdo 317/2013, 6 CoE 144/2013, 7 ECdo 94/2013, 7 CoE 5/2013, 8 ECdo 21/2013, 8 CoE 3/2013. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 452 ods. 1 C.s.p. už ďalšie dôvody neuvádza.

14. Vzhľadom na to, že dovolanie oprávnenej podľa § 237 a § 239 O.s.p. prípustné nie je, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

15. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.